

ΜΑΙΡΗ
ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ

ΟΛΑ
ΕΝΑ
ΨΕΜΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όλα ένα ψέμα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαίρη Παπαπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Μαίρη Παπαπούλου, 2019
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ayal Ardon/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2839-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2840-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΙΡΗ
ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ

ΟΛΑ
ΕΝΑ
ΨΕΜΑ

*Στη μητέρα μου Ελένη,
που πίστευε σ' εμένα πριν από μένα*

Λίγα λόγια για το βιβλίο

Το βιβλίο αυτό είναι το δεύτερο συγγραφικό μου εγχείρημα. Είναι μια ιστορία που άκουσα πριν από πολλά χρόνια, σχεδόν από τότε που άρχισε και η σχέση μου με το νησί των γενναίων, την Κρήτη, το 1982. Μου τη διηγήθηκε μια γιαγιά, την ώρα που έψηνε σφουγγάτο*, σε μια υπαίθρια παρασιά, για να μας φιλέψει. Όσο εξελισσόταν η διήγηση, τόσο με συγκλόνιζε. Το σαράκι της περιέργειας είχε αρχίσει να με κατατρώνει, γι' αυτό, κάθε φορά που επέστρεφα στο νησί, προσπαθούσα να συλλέξω όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες – κάποια λεπτομέρεια που της είχε διαφύγει ή κάποιο περιστατικό που είχε παραλείψει να μου αναφέρει. Ρώτησα κι άλλους, που γνώριζαν την ιστορία, ορισμένοι από τους οποίους ήταν συγγενείς με τους ήρωες.

Αν και η ιστορία διαδραματίζεται στο νησί των γενναίων, δεν είναι όλοι οι ήρωες του βιβλίου μου γενναίοι, υπάρχουν και κάποιοι που αποδείχτηκαν θρασύδειλοι και ποταποί, ανάξιοι να αποκαλούνται Κρητικοί. Ευτυχώς δεν ήταν πολλοί, για την ακρίβεια ένας, άντε και το σινάφι του, με το οποίο ευτυχώς δε συναπαντηθήκαμε ποτέ κατά τη διάρκεια της εξέλιξης της ιστορίας.

Η τραγική ειρωνεία ήταν πως εγώ γνώριζα ήδη τους ήρωες του βιβλίου μου, χωρίς ποτέ να φανταστώ πως πίσω από τις απλές και τακτοποιημένες ζωές τους κρυβόταν μια τόσο συγκλονιστική ιστορία. Είχα φάει στο ίδιο τραπέζι με την Πολυξένη, την Αρ-

* Κρητική ομελέτα.

χοντία, τη Γαρουφαλλιά, την Πορφυρή και τη Μυρσίνη, βρέθηκα να καθαρίζω φασολάκια στην αυλή με τη Νίκη, συναντήθηκα τυχαία στο νεκροταφείο του χωριού με τον θείο Γιώργη, ήπια καφέ και έκανα τσιγάρο με τη Μάγδα. Όταν το συνειδητοποίησα, συγκλονίστηκα αντιστρόφως, σχεδόν γοητεύτηκα από το γεγονός.

Η πραγματικά συνταρακτική ιστορία που θα διαβάσετε είναι, όπως ανέφερα και πιο πάνω, αληθινή. Βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα, ευλόγως πειραγμένα, όσον αφορά την εξέλιξη της ιστορίας, τόσο για συγγραφικούς σκοπούς, όσο και για να προστατέψω την οικογένεια της ηρωίδας μου. Τα ονόματα, οι χρονολογίες και οι περιοχές στις οποίες αναφέρομαι δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, για τους ίδιους λόγους.

Εύχομαι να σας συγκλονίσει όπως συγκλόνισε κι εμένα, όταν την άκουσα για πρώτη φορά και όσο τη συνέγραφα.

Μαίρη Παπαπούλου

1

Αθήνα, 1992

Η Μάγδα γύρισε απότομα το κεφάλι της και κοίταξε τον ψηλό άντρα απέναντί της. Αν και η πρότασή του την αιφνιδίασε, έκρυψε με ευκολία την έκπληξή της, χαρίζοντάς του το πιο αφοπλιστικό της χαμόγελο. Ύστερα συνέχισε ατάραχη να διορθώνει το μακιγιάζ της, κοιτώντας το αψεγάδιαστο είδωλό της στον καθρέφτη.

«Αγάπη μου, το έκανα μια φορά το απόπημα, δε σκοπεύω να το ξανακάνω. Καλά δεν περνάμε όπως είμαστε;» αναφώνησε ζωνερά χαμογελώντας του πλατιά μέσα από το γυαλί.

Ο Στράτος, προσπαθώντας να καταπιεί την απόρριψη που μόλις είχε εισπράξει και να αγνοήσει το τοίμπημα της ζήλιας στη σκέψη πως η Μάγδα είχε ήδη κάνει έναν γάμο, χαμογέλασε βεβιασμένα. Σηκώθηκε από τον μικρό υφασμάτινο καναπέ όπου καθόταν και περπάτησε για λίγο νευρικά στον περιορισμένο χώρο του καμαρινιού. Ύστερα, στάθηκε πίσω της, ευθυτενής σαν τεντωμένο βέλος.

«Δεν είπα το αντίθετο!» είπε χωρίς να καταφέρει να καλύψει την απογοήτευσή του. «Είμαστε τρία χρόνια μαζί και ο γάμος είναι φυσικό επακόλουθο. Άλλωστε, αν με παντρευτείς θα είναι καλό και για την καριέρα σου, Μάγδα μου!»

Η άγρια ματιά που του έριξε τον έκανε να καταλάβει πως τα τελευταία λόγια που ξεστόμισε έφεραν το αντίθετο αποτέλεσμα

από αυτό που πιθανό να περιμένε. Έσκυψε το κεφάλι για μερικά δευτερόλεπτα κι ύστερα γύρισε και την κοίταξε με βλέμμα σχεδόν απολογητικό. Όμως, τα μαύρα μάτια της «Μάγδας του» είχαν κιόλας σκοτεινιάσει και σαν πυρωμένο καμίνι έσταζαν καυτή πίσσα έτοιμη να τον ζεματίσει. Την είχε θυμώσει!

«Δεν έχω ανάγκη κανένα Στράτο Ζάντογλου, κι αυτό το γνωρίζεις καλύτερα από τον καθένα. Ό,τι έκανα το έκανα μόνη μου και ό,τι πέτυχα το πέτυχα γιατί το αξίζω. Άλλωστε, ήμουν ήδη η γνωστή τραγουδίστρια “Μάγδα” όταν με γνώρισες ή μήπως κάνω λάθος;» ήρθαν κοφτά τα λόγια της και του χαράκωσαν τον ήδη πληγωμένο εγωισμό του.

«Αγάπη μου, με παρεξήγησες!» της είπε εκείνος μελιστάλαχτα προσπαθώντας να κατευνάσει τον θυμό της. Την αγκάλιασε από τους ώμους και τη γύρισε προς το μέρος του. «Μάγδα μου, ξέρεις πόσο σε θαυμάζω για ό,τι έχεις πετύχει και ξέρεις ότι σε θεωρώ μια από τις σπουδαιότερες λαϊκές τραγουδίστριες που υπάρχουν στην Ελλάδα. Όταν είπα ότι θα κάνει καλό στην καριέρα σου, εννοούσα πως θα μπορέσεις να μπεις στους δικούς μου κύκλους και να γνωρίσεις τους κατάλληλους ανθρώπους που θα σε βοηθήσουν να κάνεις ένα βήμα παραπάνω!»

Η Μάγδα τίναξε πεισματάρικα το κεφάλι, απελευθερώνοντας τις εβένινες μπούκλες των μαλλιών της από την ασημένια καρφίτσα που τα συγκρατούσε. Εκείνα έπεσαν σαν μαύρος χείμαρρος στους πάλλευκους λεπτοκαμωμένους ώμους της.

Ο Στράτος την κοίταξε με πόθο, συνειδητοποιώντας για άλλη μια φορά πόσο απίστευτα όμορφη ήταν και πόσο πολύ την αγαπούσε. Κι ενώ περιμένε τον θυμό της να ξεσπάσει και να τον πνίξει, εκείνη τον κοίταξε ήρεμα, με τα κορακίσια μάτια της να έχουν πάρει την όψη της νυχτερινής θάλασσας.

«Είμαι καλά εδώ που είμαι, Στράτο, δε θέλω να πάω πιο ψηλά. Με φοβίζονται τα ύψη. Θέλω να πατάω γερά στη γη, να είμαι κυρία του εαυτού μου. Ξέρεις πως μισώ τη λάμψη και τα στρας όπως επίσης ξέρεις πως τα λαϊκά και τα ρεμπέτικα τα τραγουδάω κατ' επιλογήν και όχι επειδή μου το επέβαλε κάποιος. Έχω

ρεμπέτικη ψυχή εγώ, μου αρέσει να τριγυρίζω και να περιπλανιέμαι. Και όπως έλεγε και ο φίλος μου ο Βασίλης, στον οποίο χρωστάω την καριέρα μου, είμαι “γνήσια ρεμβέτισσα” και αυτό ακριβώς αγαπούσε σ’ εμένα. Την ελευθερία και την άποψη! Αυτό δεν αγάπησες κι εσύ σ’ εμένα, μάτια μου;» του είπε προκλητικά χωρίς στην πραγματικότητα να περιμένει απόκριση.

Εκείνος κατένευσε χαμογελώντας της σφιγμένα και νιώθοντας για άλλη μια φορά ο ηττημένος της συζήτησης. Έσκυψε και ακούμπησε απαλά τα χείλη του στα δικά της, τραβώντας μια γενναία τζούρα από το άρωμα του κορμιού της. Κι αφού γέμιζε τα ρουθούνια του με την ύπαρξή της, άφησε τα χέρια του να πέσουν άνευρα στο πλάι.

«Θα σε αφήσω να ετοιμαστείς και θα σε περιμένω έξω να πάμε για φαγητό!» είπε στεγνά και βγήκε με αργό βηματισμό από το καμαρίνι.

Άφιξη μια θυγατέρα

Κρήτη, δεκαετία του 1940

Η Ασημίνα δεν ευτύχησε να χαρίσει στον άντρα της τον πολυπόθητο γιο, κι όταν πια έφερε στον κόσμο και το πέμπτο της κορίτσι, τη Μυρσίνη, ο Μανώλης σπάνια κοιμόταν στην κάμαρά τους και τις περισσότερες φορές έλειπε ολόκληρη τη νύχτα από το σπίτι. Εκείνη δεν του είχε πει ποτέ πως το τρίτο στη σειρά παιδί τους, που είχε γεννηθεί νεκρό και που η μαμή είχε τυλίξει γρήγορα γρήγορα σ’ ένα σεντονάκι και το είχε δώσει στη μικρή Πολυξένη να το πάει στον παπά για να το διαβάσει και να το θάψει, ήταν αρσενικό.

Του είχαν πει πως ήταν κι εκείνο κορίτσι κι αυτός είχε δεχτεί το δυσάρεστο νέο με απάθεια, χωρίς να ρωτήσει πολλά πολλά.

Έτσι, η Ασημίνα πάλευε μόνη της να αναθρέψει τα πέντε κορίτσια της, την Πολυξένη, την Αρχοντία, τη Γαρουφαλιά, την Πορφυρή και το «μικιό κοπελιδάκι», τη Μυρσίνη. Μέσα στη δίνη του πολέμου, την ώρα που όλοι οι Κρήτες αντιστέκονταν ηρωικά από τις απόκρημνες βουνοκορφές της Δίκτης, των Λευκών Ορέων και του Ψηλορείτη, έδινε κι εκείνη τον δικό της αγώνα να αναστήσει τις πέντε θυγατέρες της.

Η λεβεντογέννα Κρήτη μπήκε στον πόλεμο με τραυματικό τρόπο, αφού η μεραρχία του νησιού στάλθηκε στο Αλβανικό Μέτωπο τη χειρότερη στιγμή, παίρνοντας μέρος στις σκληρότερες μάχες στο Τεπελένι και καταγράφοντας μεγάλες απώλειες. Αρκετοί από τους δεκαοχτώ χιλιάδες Κρήτες στρατιώτες, ανάμεσά τους και συγχωριανοί τους, χάθηκαν εξαιτίας του λιμού και του βαρύ χειμώνα. Κάποιοι αιχμαλωτίστηκαν από τους Ιταλούς και πέθαναν από τις κακουχίες και τις άθλιες συνθήκες κράτησής τους, με αποτέλεσμα σχεδόν το ένα πέμπτο του αντρικού πληθυσμού της Κρήτης να απουσιάζει από τον τόπο του. Η γερμανική διοίκηση εκβίαζε τον λαό του νησιού πως αν δεν παρέδιδαν τον οπλισμό που έκρυβαν, μετά τη Μάχη της Κρήτης τον Μάιο του '41, δε θα επέστρεφαν ποτέ στην πατρίδα τους οι φαντάροι από την Κρήτη. Ο ανηλεής βομβαρδισμός του Ηρακλείου και των Χανίων, οι χίλιες τριακόσιες εκτελέσεις αμάχων και οι καταστροφές πολλών χωριών που ακολούθησαν τη Μάχη γέμισαν τις καρδιές των Κρητικών με βαθύ μίσος για τους εχθρούς.

Κάτω από αυτές τις σκληρές συνθήκες, η Ασημίνα αγωνιζόταν να αναθρέψει τις κόρες της. Παρά τη φτώχεια της, αντιστεκόταν και βοηθούσε με τον τρόπο της, μέχρι να γυρίσει η λευτεριά στο νησί των γενναίων. Πάντα περίσσευε ένα πιάτο ζεστό φαΐ, μια μπατανία* ή ένα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες. Όσο για τον άντρα της, εκείνος μόνο δυο πράγματα είχε στον νου του: τις ατιμίες και το πιωτό.

* Χωριάτικη μάλλινη κουβέρτα.

Στο χωριό ήταν ανεπιθύμητος. Κανείς δεν ήθελε πια να τον ξέρει. *Παραδόπιστο και μαγαρισμένο* τον αποκαλούσαν. Την ώρα που οι άλλοι άντρες του χωριού οργάνωναν κρυφά ομάδες για να σαμποτάρουν τους Γερμανούς και να ελευθερώσουν το νησί τους, εκείνος έτρεχε πίσω από τα ξένα φουστάνια και ασχολιόταν με ατιμίες και απατεωνιές. Κι ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι ζούσαν με τον φόβο από τη ρύψη των βομβών, εκείνος μπεκρόπινε καθημερινά στα καπηλειά, τόσο που δεν κατάλαβαινε τι γινόταν γύρω του.

Η Ασημίνα, αποδιαφώτιστα* και μέχρι το βασίλειμα, μοχθούσε στο χωράφι, να σπέρνει, να οργώνει, να φυτεύει και να καλλιεργεί τη γη για να μπορέσει να μεγαλώσει τα παιδιά της. Και τις νύχτες, παιδευόταν πάλι μονάχη της, με τα γεμάτα κάλους χέρια της, να τις πλύνει, κουβαλώντας νερό από το πηγάδι, κι ύστερα με τη βοήθεια της δωδεκάχρονης πια Πολυξένης να τους ετοιμάσει φαγητό στην παραστιά για να φάνε και να κουβαλήσει ξύλα, να ανάψει το μαγκάλι για να ζεσταθούν.

Ήταν όμως και κάποιες νύχτες που ο Μανώλης ερχόταν μεθυσμένος στο σπίτι και ξεσπούσε τον θυμό και το άχτι του πάνω στο ταλαιπωρημένο κορμί της. Εκείνη έτρεχε τρομαγμένη να προλάβει να κλειδώσει τα κορίτσια της μέσα στην κάμαρα, για να μη γίνουν μάρτυρες του βιασμού της ψυχής και του κορμιού της.

Κι όλο οργιάζαν οι φήμες στο χωριό για τις προστυχιές του Μανώλη με διάφορες παστρικές και για τη βάρβαρη συμπεριφορά του απέναντι στην Ασημίνα.

Στην Ασημίνα, που ήταν κάποτε από τις πιο όμορφες και πιο ζηλευτές κοπέλες του τόπου της, και που την ήθελαν όλα τα παλικάρια της περιοχής και έστελναν βροχή τα προξενιά στο σπίτι της. Μα ακόμα δεν του πήγαινε του πατέρα της να αποχωριστεί την ασημοκόρη του, γιατί ήταν μόνο δεκάξι χρόνων. «Μικρό κοπέλι είναι, ας μεγαλώσει λίγο και βλέπουμε!» απαντούσε ευ-

* Πριν ακόμα χαράξει η αυγή.

γενικά στους επίδοξους γαμπρούς ο κυρ Λάμπρος. Μόνος του τη μεγάλωσε, μια και η αγαπημένη του Αντωνία πέθανε από φυματίωση όταν η κόρη τους ήταν πέντε χρόνων. Μα τον αξίωσε ο Θεός και την ανάστησε και καμάρωνε που είχε γίνει τόσο όμορφη και προκομμένη κοπελιά.

Όσπου ένα βράδυ, την έκλεψε παρά τη θέλησή της ένας ξενοχωρίτης, ο Μανώλης Νταντακάκης, και την ατίμασε. Η συνετή κοπέλα, για να μην ξεσπάσει βεντέτα, είπε στον πατέρα της πως με τη θέλησή της την έκλεψε ο Μανώλης, κι εκείνος δεν είχε άλλη επιλογή από το να τους παντρέψει.

«Παιδί μου, κόρη μου, αν δεν τονε θες, πες μου το κι εγώ ξέρω τι θα κάμω!»

«Όχι, πατέρα μου, τονε θέλω!» έλεγε το κορίτσι με μαύρη καρδιά.

Ο κυρ Λάμπρος βέβαια δε χώνεψε ποτέ τον γαμπρό του και δεν πίστεψε ούτε για μια στιγμή πως το ακριβό του μοναχοπαιδί θα διάλεγε για άντρα της έναν μοχθηρό αγριάνθρωπο, ένα άξεστο γουρούνι σαν τον Μανώλη, που όχι μόνο ποθούσε κάθε θηλυκό που απαντούσε στον δρόμο του, αλλά έκανε και όλων των ειδών τις βρομοδουλειές και τις μπαμπεσιές.

Η στενοχώρια και το μαράζι τον έστειλαν στον άλλο κόσμο δυο χρόνια μετά το πάντρεμα της κόρης του, πριν καλά καλά γνωρίσει την πρωτεγγονή του, την Πολυξένη. Όσο για την Ασημίνα, όταν έγειρε πια ο κύρης της, έμεινε έρμαιο στα χέρια και στις νοσηρές επιθυμίες του βάνουσου άντρα της.

Τα πέντε κορίτσια μεγάλωναν με πολλές δυσκολίες και γίνονταν η μια πιο όμορφη από την άλλη. Είχαν όλες τη χάρη και την ομορφιά της μάνας τους, μα και τη φρονιμάδα και την καλοσύνη της. Η ψηλόλιγνη κορμωστασιά, τα πυκνά μαύρα μαλλιά και τα εκφραστικά μαύρα μάτια ήταν η προίκα που τους έδωσε. Δεν είχε κτήματα, γιατί τα μισά τα είχε πουλήσει για να χτίσει τις τέσσερις κάμαρες που ήταν πια το σπίτι της και τα άλλα τα είχε πουλήσει ο Μανώλης και είχε σκορπίσει τα λεφτά αλόγιστα σε γλέντια και ξενύχτια.

Τα κορίτσια, εκτός από την Πολυξένη, που πήγε μέχρι την τρίτη δημοτικού, τέλειωσαν το δημοτικό και μετά έμειναν στο σπίτι και ασχολούνταν με τα εργόχειρα και τα κεντήματα. Η Πολυξένη κρατούσε το νοικοκυριό και μαγείρευε όταν η μάνα με τις μικρότερες αδελφές της πήγαιναν να καλλιεργήσουν το χωράφι τους ή να μαζέψουν χοχλιούς* και αγριαμανιτές** για να πουλήσουν.

Κάποιες φορές η Ασημίνα δούλευε στα χωράφια των συγγωριανών της, για να βγάλει ένα μεροκάματο και να πάρει τα λίγα λαχανικά που της έδιναν φίλεμα να τα μαγειρέψει.

Όταν η Μυρσίνη έγινε τεσσάρων χρόνων, ο Μανώλης σταμάτησε να έρχεται στο σπίτι. Σπιτώθηκε με μια χήρα σ' ένα χωριό της Μεσσαράς κι έριξε πέτρα πίσω του. Όχι μόνο δεν την ένοιαξε την Ασημίνα, μα ανακουφίστηκε κιόλας γιατί θα γλίτωνε από τις βαρβαρότητες και το ξύλο. Το μόνο που παρακαλούσε τον Θεό ήταν να την αξιώσει να μεγαλώσει και να παντρεύει τις θυγατέρες της.

Πρώτη παντρεύτηκε η Πολυξένη. Μόλις είχε κλείσει τα δεκαοχτώ όταν τη ζήτησε ένα παλικάρι από ένα κοντινό χωριό, κι η Ασημίνα έστειλε ειδοποίηση του Μανώλη με τον ξάδελφό της για το προξενιό. Εκείνος της μήνυσε να τη δώσει, αφού ο γαμπρός δεν ήθελε μήτε προικιά μήτε κτήματα, κι έτσι η Πολυξένη παντρεύτηκε και μετακόμισε στο σπίτι των πεθερικών της. Η οικογένεια του άντρα της ήταν ευκατάστατη, είχαν δικά τους κτήματα και ζώα και όταν εκείνοι δούλευαν με τη γη και τα ζωντανά, η Πολυξένη αναλάμβανε το νοικοκυριό και το μαγείρεμα. Ερχόταν πού και πού με τον άντρα της, τον Σταμάτη, κι έβλεπε τη μάνα και τις αδελφές της και τους έδινε τρόφιμα και ρούχα.

* Σαλιγκάρια.

** Άγρια μανιτάρια.

Έλεγε στη μάνα της πως περνούσε καλά και πως ο άντρας της και τα πεθερικά της την πρόσεχαν και την αγαπούσαν σαν να ήταν δικό τους παιδί.

«Καλοπορεύομαι,* μάνα, μην ανησυχείς για μένα!» τη βεβαίωνε η Πολυξένη κι έβλεπε τα μάτια της ταλαιπωρημένης μάνας της να γεμίζουν ανακούφιση.

Όταν η Πολυξένη έμεινε έγκυος και κόντευε πια ο καιρός να γεννήσει, μήνυσε στην Ασημίνα να πάει να μείνει για λίγο μαζί της για να τη βοηθά με το σπίτι και το μωρό, μα καθώς εκείνη δεν μπορούσε να πάει, έστειλε στη θέση της τη δεκαεφτάχρονη Αρχοντία.

Έναν χρόνο αργότερα, ήρθε το προξενιό για την Αρχοντία, από έναν δευτεροξάδελφο του Σταμάτη, και τον επόμενο χρόνο το κορίτσι παντρεύτηκε τον Ανέστη. Έναν γεωργό, με δικά του μπουστάνια, εργατικό και τίμιο παιδί που μέσα σε έναν χρόνο έχτισε το δικό τους σπίτι. Έτσι, η Αρχοντία έγινε συγχωριανή με την Πολυξένη και είχαν παρηγοριά η μια την άλλη.

Αθήνα, 1992

Όπως κάθε φορά που πήγαιναν για φαγητό, το ίδιο και απόψε, ο Στράτος διάλεξε ένα ήσυχο μέρος για να απομονωθούν και να απολαύσουν το δείπνο τους, μακριά από τα φλας και τα αδιάκριτα βλέμματα των θαυμαστών. Η Μάγδα, ακόμα κι αν δεν ήταν διάσημη, ήταν αδύνατο να μην τραβήξει την προσοχή όσων την έβλεπαν· μια γυναίκα τόσο όμορφη και λαμπερή δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητη. Χάρη στη σπάνια ομορφιά και την

* Καλοπερνώ.

κομπότητά της συγκαταλεγόταν στις πιο ωραίες και καλοντυμένες διάσημες Ελληνίδες.

Το προσωπικό του πολυτελούς ξενοδοχείου *Μεγάλη Βρετανία* πάντοτε υποδεχόταν με ιδιαίτερη χαρά τον γαλαντόμο επιχειρηματία Στράτο Ζάντογλου, γόνου της γνωστής οικογένειας Ζάντογλου, και έσπευδε να ικανοποιεί κάθε του επιθυμία και απαίτηση.

Οι λιγοστοί πελάτες του εστιατορίου, όλοι ξένοι επισκέπτες και επιχειρηματίες, δε γνώριζαν τη Μάγδα ούτε τον κιμπάρη κοσμοπολίτη συνοδό της. Στα μάτια τους ήταν ένα όμορφο, ταιριαστό ζευγάρι. Τους κοίταξαν και, αφού τους χαμογέλασαν, μάλλον αδιάφορα, συνέχισαν να σιγοπίνουν το ποτό τους.

Ωραία! σκέφτηκε ο Στράτος, *θα φάμε χωρίς να μας διακόψουν.* Έτσι κι αλλιώς η ώρα ήταν αρκετά προχωρημένη και οι περισσότεροι Αθηναίοι κοιμούνταν ήσυχοι στα κρεβάτια τους. Έφαγαν σιωπηλοί το καλοψημένο φιλέτο τους κι ύστερα έγειραν στις αναπαιτικές καρέκλες να καπνίσουν το τσιγάρο τους.

«Μάτια μου, θες να πάμε κάπου για κανένα ποτό ή προτιμάς να πάμε κατευθείαν στο σπίτι;» ρώτησε τη Μάγδα την ώρα που της άναβε ένα δεύτερο τσιγάρο με τον πανάκριβο χρυσό αναπτήρα του. Εκείνη φύσηξε με χάρη τον καπνό του τσιγάρου της προς το μέρος του και με το ηδυπαθές βλέμμα της του απάντησε πριν ακόμα από τα χείλη της ξεγλιστρήσουν οι λέξεις.

«Πάμε στο σπίτι, αγάπη μου!» είπε, κι εκείνος έκανε νόημα στον σερβιτόρο. Το αδρό φιλοδώρημα που έβαλε διακριτικά ο Στράτος στο χέρι του ήταν η αιτία της υπερβολικής ευγένειας του νεαρού, ο οποίος δε σταμάτησε να χαμογελά και να υποκλίνεται μέχρι την ώρα που τους συνόδευσε στην έξοδο.

Η έπαυλη των Ζάντογλου βρισκόταν στην Καστέλλα, σε μια από τις ωραιότερες συνοικίες του Πειραιά, χτισμένη ανάμεσα σε επιβλητικά αρχοντικά και πολυτελείς μονοκατοικίες.

Η Καστέλλα με τα παλιά αρχοντόσπιτα και τα ήσυχα δρο-

μάκια, με τα σκαλιά και τις ανθισμένες νεραντζιές, δικαιολογημένα ονομαζόταν από πολλούς «το μπαλκόνι του Πειραιά». Τα ανηφορικά σοκάκια, γεμάτα χρωματιστά νεοκλασικά και νεόδμητες πολυκατοικίες, έδιναν την αίσθηση της παλιάς γειτονιάς.

Το διώροφο νεοκλασικό κτίριο, πάνω στον λόφο, βορειοδυτικά του Μικρολίμανου, χτίστηκε από τον Κωνσταντινουπολίτη παππού και συνονόματο του Στράτου, Στράτο Ζάντογλου. Ένα σπίτι που έγινε η μόνιμη κατοικία της οικογένειας Ζάντογλου έπειτα από απόφαση του παππού να μετακομίσουν εκεί για περισσότερο ασφάλεια.

Έφτασαν στην Ελλάδα, όπως πολλές οικογένειες Ελλήνων, μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, και την υπογραφή της συμφωνίας για ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας το 1923. Αν και Έλληνες, αισθάνονταν περισσότερο ξένοι στην Ελλάδα απ' ό,τι στην Πόλη.

Ο πατέρας του Στράτου, Θωμάς Ζάντογλου, μοναχοπαίδι και γεννημένος το 1913 στην Κωνσταντινούπολη, έφτασε στον Πειραιά με τους γονείς και τη θεία του, την αδελφή της μητέρας του, και εγκαταστάθηκαν στο αρχοντικό της Καστέλλας. Ο Θωμάς ήταν εκείνος που κληρονόμησε το σπίτι και την επιχείρηση εισαγωγών-εξαγωγών που είχε στήσει ο πατέρας του στην Ελλάδα από την αρχή.

Το 1947, ερωτεύτηκε και παντρεύτηκε την Ισιμίνη, τη μητέρα του Στράτου, με την οποία απέκτησαν τρία παιδιά. Δυο κόρες μεγαλύτερες, τη Γιούλη και τη Σμαρούλα, και τον Στράτο, ο οποίος με τη σειρά του κληρονόμησε το σπίτι και την εταιρεία της οικογένειας, επεκτείνοντας τη δραστηριότητα της επιχείρησης και στην Ευρώπη.

Οι αδελφές του Στράτου ήταν ήδη παντρεμένες. Η πρώτη έμενε στη Θεσσαλονίκη και η δεύτερη στην Αθήνα. Και οι δυο ήταν ευκατάστατες, χάρη τόσο στον πατέρα τους, που τις προίκισε αφειδώς, όσο και στους συζύγους τους, που ήταν γόνιμοι εύπορων οικογενειών. Ο μόνος που παρέμενε εργένης ήταν ο Στράτος, ο οποίος, αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο Λονδίνο,

επέστρεψε και ανέλαβε την επιχείρηση του πατέρα του, ο οποίος πέθανε από ανακοπή καρδιάς το 1980, σε ηλικία εξήντα εφτά ετών. Τρία χρόνια αργότερα πέθανε και η θεία Δάφνη, η αδελφή της μητέρας του Στράτου, νικημένη από την επάρατη νόσο αλλά και τα φαντάσματα του λαμπρού, πλην θλιβερού, παρελθόντος που δεν έπαψαν ποτέ να τη στοιχειώνουν. Ευτυχώς, ζούσε η μητέρα του, η οποία, παρό τα προβλήματα υγείας, εξακολουθούσε να προσφέρει στα παιδιά της. Τα τελευταία δυο χρόνια ζούσε με τη Σμαρούλα, τη δεύτερη κόρη της, για να τη βοηθά στο μεγάλωμα των παιδιών αλλά και για να μη μένει μόνη στην έπαυλη, καθώς ο Στράτος έλειπε πολλές ώρες στο γραφείο και ταξίδευε συχνά για επαγγελματικούς λόγους.

Τον τελευταίο χρόνο, και έπειτα από δική του επιμονή, η Μάγδα είχε εγκατασταθεί στο σπίτι του, αν και κάποια βράδια προτιμούσε να κοιμάται στο δικό της, μια παλιά μονοκατοικία στη Νέα Φιλαδέλφεια, την οποία είχε κληρονομήσει από τη νονά της και την είχε ανακαινίσει με πολύ κόπο πριν από μερικά χρόνια. Εκείνη δεν ήταν καλοαναθρεμμένη όπως ο Στράτος· προερχόταν από φτωχή οικογένεια και είχε δουλέψει σκληρά για να ξεφύγει από τη φτώχεια. Η ιστορία της, αν και άγνωστη στο ευρύ κοινό, ήταν από αυτές που θα διάβαζε κάποιος σε ένα μυθιστόρημα και θα δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ένα πλάσμα μπορούσε να βιώσει τόσο πόνο. Όμως, η ωραία εμφάνιση και προπαντός η μαγική φωνή της ήταν τα εισιτήρια που της εξασφάλισαν μια άνετη ζωή, αναγνωρισιμότητα και την απέραντη αγάπη του κόσμου. Η Μάγδα δεν ήταν απλά μια σπουδαία τραγουδίστρια, ήταν μια αληθινή ντίβα. Η αύρα της μαγνήτιζε όποιον βρισκόταν κοντά της. Ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που ακόμα και αν δε συμπαθούσες δεν μπορούσες να μην υποκλιθείς στο ταλέντο και στη γοητεία της.

Ο Στράτος θυμήθηκε τη μέρα που γνωρίστηκαν. Είχε ακουστά τη Μάγδα και είχε δει φωτογραφίες της στα περιοδικά, αλλά δεν

είχε τύχει να τη συναντήσει αν και κυκλοφορούσε συχνά στους κοσμικούς κύκλους. Εκείνη πάλι, όχι· τους απέφευγε όπως ο διάλογος το λιβάδι.

Αυτή ήταν μια από τις σπάνιες εμφανίσεις της, όταν παρευρέθηκε στην απονομή του πλατινένιου δίσκου της Ελένης, με την οποία είχε συνεργαστεί στο παρελθόν και εκτιμούσε πολύ. Φυσικά, δεν μπορούσε να αποφύγει τη δεξίωση που διοργάνωσε η δισκογραφική και έτσι βρέθηκε να περιφέρεται ανάμεσα σε διάσημους και μη πλήττοντας αφόρητα.

Μετά την πρώτη ώρα ζήτησε συγγνώμη και αποχώρησε από την αίθουσα. Βγαίνοντας βιαστικά, έπεσε πάνω στον Στράτο που εκείνη τη στιγμή φλέρταρε με μια νεαρή καλλιτέχνίδα, άγνωστη στη Μάγδα. Τους κοίταξε σχεδόν απαξιωτικά και τους προσπέρασε κάνοντας νόημα στον πορτιέρη να της καλέσει ταξί. Ο Στράτος, θορυβημένος από το υποτιμητικό βλέμμα που του έριξε η Μάγδα, έτρεξε πίσω της και της πρότεινε να την πάει ο ίδιος στο σπίτι της.

«Δεν υπάρχει λόγος, αγαπητέ μου, θα πάρω ταξί. Άλλωστε, δε θα 'θελα να γίνω αιτία να εγκαταλείψεις την πολύ ενδιαφέρουσα συντροφιά σου», είπε και έδειξε προς το νεαρό κορίτσι που στεκόταν λίγο πιο πίσω και τους κοιτούσε αυθάδικα.

«Μα δε συνοδεύω τη δεσποινίδα, εδώ τη γνώρισα», υπερασπίστηκε τον εαυτό του κοιτώντας την παρακλητικά. «Σας παρακαλώ, Μάγδα, αφήστε με να σας συνοδεύσω και να σας συστηθώ. Στράτος Ζάντογλου».

Η Μάγδα δίστασε για μια στιγμή, αλλά κάτι μέσα της της έλεγε πως αυτός ο άντρας ήταν ενδιαφέρων. Αποφάσισε λοιπόν να εμπιστευτεί το ένστικτό της. Του χαμογέλασε και του άπλωσε το χέρι της.

«Έστω!» συμφώνησε με ένα επιτηδευμένο χαμόγελο.

Εκείνος πήρε το γαντοφορεμένο της χέρι και το έφερε στα χείλη του, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από το δικό της. Αυτό ήταν! Την ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα.

Εκείνη πάλι όχι. Τουλάχιστον όχι με την πρώτη. Τον πέρα-

σε από πολλές δοκιμασίες μέχρι να ενδώσει στον έρωτά του. Κι από τότε, μετρούσαν μαζί τρία υπέροχα χρόνια.

Έφτασαν στο σπίτι περασμένες τρεις και ανέβηκαν ανυπόμονοι στο υπνοδωμάτιο. Ο Στράτος τη θαύμαζε όσο εκείνη έβγαζε τα ρούχα της, όμορφη σαν οπτασία, και δεν έβλεπε την ώρα να τη σφίξει στην αγκαλιά του και να της κάνει έρωτα. Η Μάγδα, νιώθοντας το βλέμμα του καρφωμένο πάνω της, συνέχισε να ξεντύνεται με αργές, αισθησιακές κινήσεις παρατείνοντας έτσι το μαρτύριό του. Κλότσησε το μικροσκοπικό της εσώρουχο με την άκρη του ποδιού της και γύρισε αργά προς το μέρος του απλώνοντάς του το χέρι.

«Έλα!» τον παρότρυνε με λαχτάρα στη φωνή. Εκείνος παρέμεινε ακίνητος λες και φοβόταν να κάνει την παραμικρή κίνηση μήπως χαλάσει τη μαγεία της στιγμής.

Η Μάγδα τον έσυρε κοντά της και αφού του έλυσε τη γραβάτα άρχισε να του ξεκουμπώνει αργά το πουκάμισο, ύστερα το παντελόνι μέχρι που τον αποδέσμευσε εντελώς από τα ρούχα του.

Η ανάσα του Στράτου έγινε κοφτή. Το κορμί του κυριεύτηκε από έναν γλυκό πόνο και μούδιασε ολόκληρο. Την ποθούσε!

Ένιωθε το ίδιο πάθος όπως τους πρώτους μήνες της γνωριμίας τους. Μα ενώ εκείνος της πρόσφερε τα πάντα και της είχε παραδώσει την καρδιά, το κορμί και το μυαλό του, χωρίς όρους, η Μάγδα δεν του είχε αφήσει ποτέ το περιθώριο να τη νιώσει δική του. Δεν κυριαρχούσε στη σκέψη της και ακόμα και όταν του δινόταν με προθυμία, κάτι τη συγκρατούσε, σαν να φοβόταν να δεθεί απόλυτα με κάποιον. Ο Στράτος ήξερε ότι τον αγαπούσε και ότι ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που εμπιστευόταν, αφού όπως του είχε εκμυστηρευτεί δεν είχε κανέναν στον κόσμο.

«Αγάπη μου, μη σκέφτεσαι πολύ, θα γεράσεις γρήγορα! Έλα να κάνουμε έρωτα!» τον πρόσταξε τρυφερά και ξάπλωσε στο μεγάλο κρεβάτι τραβώντας τον πάνω της.

Μην μπορώντας να αντισταθεί στον παράδεισο που του χαριζόταν έσκυψε και τη φίλησε κυριευμένος από πόθο. Ένωσε το κορμί της να ριγεί κάτω από τα χέρια του και συνέχισε να τη φιλάει οδηγώντας τη στα αγαπημένα τους μονοπάτια, του πάθους και της ηδονής. Ήταν έμπειρος εραστής και την ικανοποιούσε απόλυτα στο σεξ, κάτι που η Μάγδα σχολίασε τη στιγμή που έφτασαν μαζί στην ολοκλήρωση.

«Αγάπη μου, ήσουν υπέροχος, ξέρεις πώς να ικανοποιείς μια γυναίκα!»

Η δήλωσή της ήταν το τονωτικό που χρειαζόταν ο πληγωμένος εγωισμός του από την απόρριψη της πρότασης γάμου που της είχε κάνει νωρίτερα. Την τράβηξε πάνω του και τη φίλησε στο στόμα.

«Μόνο εσένα θέλω να κάνω ευτυχισμένη, Μάγδα, καμιά άλλη!»

Η Μάγδα κούρνιασε στην αγκαλιά του και λίγο πριν την πάρει ο ύπνος έσκυψε και του ψιθύρισε τρυφερά στο αυτί.

«Σ' αγαπώ, Στράτο Ζάντογλου, αρκέσου σε αυτό. Είσαι ο μοναδικός άντρας που αγάπησα ποτέ!»

Η ζωή της Μυρσίνης, μέχρι τα δεκαοχτώ της χρόνια, ήταν ένα ανέμελο ταξίδι ξεγνοιασιάς και χαράς μέσα στο ευχάριστο και ήρεμο περιβάλλον του χωριού της. Ήταν το μικρότερο από τα πέντε κορίτσια της οικογένειας, μια όμορφη και έξυπνη κοπέλα, γεμάτη όνειρα και με ένα μέλλον να προμηνύεται λαμπρό.

Όμως, ξαφνικά, όλα άλλαξαν. Μέσα σε μια στιγμή, η ζωή της καταστράφηκε, οι αξίες της ισοπεδώθηκαν, οι ισορροπίες της ανατράπηκαν. Ήταν λες και κάποιος την είχε καταραστεί. Κάθε φορά που συνέβαινε κάτι όμορφο και την έκανε να πιστεύει πως ο άνθρωπος γεννιέται για το φως, γύρω της πύκνωνε το σκοτάδι. Με κάποιο περίεργο τρόπο, ένα αόρατο χέρι έπαιρνε μακριά το καλό και έφερνε στη θέση του το κακό, σβήνοντας την ελπίδα. Όσπου η Μυρσίνη κουράστηκε να διεκδικεί το φως και αφέθηκε στο σκοτάδι. Παραιτήθηκε και υποτάχτηκε στις βουλές της μοίρας, πριν προλάβει να καταλάβει πόσο πολύ είχε αγαπηθεί, πόσο ευλογημένη ήταν. Γιατί αυτές τις «ευλογίες» τις αντιλαμβάνεται κάποιος όταν, ώριμος πια, κάνει απολογισμό ζωής. Μα η Μυρσίνη δεν πρόλαβε. Κι ύστερα... Ύστερα, ήρθε η Μάγδα...

Μια συγκλονιστική αληθινή ιστορία που αποδεικνύει περίτρανα το μεγαλείο της αγάπης, μια και, πέρα και πάνω απ' όλα, αγαπάμε για να ζούμε και ζούμε για να αγαπάμε!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22263

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η